

Ez aztán diáknap volt a javából!

– 2012. október 27-én – szombaton!!! – tanítás lesz iskolánkban. Ezen az október 23-i hosszú hétvégét kell majd ledolgoznunk. Ez az információ hangzott el osztályfőnökünk tolmácsolásában az egyik órán. Szörnyű! – gondoltuk magunkban. Lelki szemeink előtt felrémlettek ezek a rendhagyó szombati tanítási napok az előző tanévekből. Álmos diákok, lassan vánszorgó másodpercek... Ez várhat ránk – gondoltuk.

Ekkor azonban jött a megmentőnk, iskolánk lelkes diákönkormányzata. Tagjai elvállalták, hogy egy sportos DÖK-napot szerveznek erre a szombatra. Boldogan lapogattuk osztálytársunk, Nagy Laci hátát, aki a DÖK vezetője. Mi megmenekültünk! A DMS-tanárokra és a diákönkormányzatra azonban nem várt könnyű feladat. Közel nyolcszáz tanuló számára kellett tartalmas, érdekes programokat kitalálni. De megoldották, és nem is akárhogy! Eddigi tanéveim legjobb DÖK-napját élhettem meg.

Az égiek azonban nem kedveztek nekünk, hiszen hideg, esős őszi nap ígérkezett. Így a már kidolgozott programot az utolsó pillanatban módosította Klári néni, DMS-tanárunk. Először szomorkodtunk, hogy elmaradnak a kinti programok, de hála a nagy tornatermünknek, tágas aulánknak és a jó szervezésnek, remekül elértük az épületben is.

Péntek délután feldíszítettük az aulát *A mi sportolóink* címmel meghirdetett olimpiai rajzversenyre beérkezett munkákkal, amit másnap mindenki megtekinthetett. A Dök-nap végén a műveket egy erre hivatott zsűri értékelt, a győztesek pedig átvehették jutalmaikat, a szép pasztellkrétákat, amelyekkel majd készíthetik újabb rajzaikat.

Szombaton reggel rendhagyó módon ismerkedéssel kezdtük a napot, ugyanis az idén a Mátyás-telephelyről is áthívtuk a diákokat. Ők is részt vehettek a programjainkon. Sok verseny azonos időben volt, forgószínpadszerűen, így a diákoknak be kellett osztani idejüket, hogy mit és mikor csinálnak. Jobbnál jobb programok szerepeltek a kínálatban. Csak néhányat emelek ki ezek közül: hétpróba, gumikötél-verseny, hahotajóga, kosár- és röplabdamerkőzések, a kisebbeknek tűzharc, zsinórlabda, KRESZ-totó. No, és a leginkább várt esemény: találkozás az olimpikonokkal!

Reggel nyolc órakor minden osztály egy olimpiai totót töltött ki. Ez a nap ugyanis főként az olimpia jegyében telt el, felidézve ezzel a Londonban rendezett XXX. Nyári Olimpia eseményeit, magyar sikereit. A totót követően a *Sportágak hangokban* című vetélkedő következett, amelyben sportközvetítésekben kellett felismerni egy-egy sportágat. Nagyon izgalmas volt újra átélni egy-egy olimpiai győzelmet. Ezekben a versenyekben az osztályok még közösen vettek részt, majd tíz óra után minden tanuló indult az általa kiválasztott programra.

A tanáriban egy fiatalos rendőr hölgy a kerékpáros közlekedésről tartott az érdeklődő tanulóknak powerpoint-bemutatót, kiselőadást, amit egy KRESZ-totó követett. A győztesek természetesen itt is jutalmat kaptak. Baseballsapkát és egy foszforeszkáló karjelvényt az éjszakai kerékpáros közlekedéshez.

A tornateremben volt leginkább tapintható a feszültség az ott zajló mérkőzések miatt. Először röplabdameccsek zajlotta az osztályok között. Ezt követően a legjobb diákcsapat a tanárok „válogatottjával” csapott össze. A fiataloknak sikerült győzelmet aratniuk. Kivételesen vesztesek és győztesek egyaránt kaptak jutalmat ezen a versenyen: szívószálas üdítőt, ami sajnos hamar el is fogyott.

Ezután kosárlabdában a diákcsapat a tanárokkal mérhette össze az erejét. A mérkőzést egy régi „körösis” diáktársunk vezette, aki jelenleg a szolnoki kosárcsapatot erősíti. Most azonban „beletört a bicskánk” a feladatba, a tanárok testi fölényébe. A diákok csapatát az öcsémmel együtt én is erősítettem, de hiába volt a sok látványos zsákolásunk, végül mégiscsak veszítettünk. Azért az üdítő itt is járt mindenkinek, hiszen megküzdöttünk érte.

Amikor vége lett a tanár-diák rangadónak, megint röplabdameccsnek örülhettünk. A már jól ismert diákválogatott most is súlyos vereséget szenvedett az iskola régi tanulóiból összeállított csapattól. Ezek után a teremfoci (a hideg miatt terem) is érdekesre sikeredett.

A régi diákokból összeállított csapat szintén legyőzte a jelenlegi „kőrösis” válogatottat. A jutalom itt sem maradhatott el. Megállapítottuk, hogy van még mit fejlődnünk. No, de majd jövőre! Jöhet a visszavágó! Bár én már csak „öreg diákként” szerepelhetek, de igazán szívesen jövök, ha ismét lesz ilyen lehetőség.

Miközben a tornateremben izzott a levegő a rangadók miatt, egy másik helyszínen a hétpróba-verseny zajlott. A gyerekek boldog lelkesedéssel indultak neki a hét állomásnak. Mindannyian kíváncsian tértek vissza, hogy vajon ki milyen helyezést ért el. Ezt azonban csak a nap végén lehetett megtudni az eredményhirdetéskor.

Tíz órától tizenegy óráig tartott az ebédlőben az a program, amit a legnagyobb izgalommal vártunk: közönségtalálkozó az olimpikonokkal. Lehetőségünk volt megismerni két szolnoki származású ifjú hölgyet, akik a XXX. Londoni Nyári Olimpiai Játékokon kitűnően szerepeltek. Karakas Hedvig (V. helyezés, cselgáncs) és Drávucz Rita (IV. helyezés, vízilabda), voltak iskolánk vendégei. Testnevelő tanárunk, István bácsi új oldaláról mutatkozott be, ugyanis ő volt a riporter, ő készítette az interjút az olimpikonokkal. Ismét átélhettük a verseny feszültségeit, fáradalmait a beszámolók és a képek segítségével, majd kérdezhettünk is a versenyzőktől. Nagyon közvetlenek, szimpatikusak voltak a lányok, akik adtak néhány jó tanácsot a sport és a tanulás területén is. Rita és Hédi a végén elárulták, hogy már a riói folytatásra készülnek. – Hajrá lányok! További szép sikereket kívánunk nektek az iskola nevében is! Ezekkel a gondolatokkal köszöntünk el tőlük, majd jöhetett a szinte véget nem érő autogramosztás.

Sokan választották ezen a napon a hahotajógát, mivel már a neve is érdeklődést keltett. Ez volt a DÖK-nap másik különlegessége. Hogy ez a jóga mire is jó? Tudjuk, hogy a nevetés nagyon egészséges, jó feszültségoldó, tehát erre. Bár ez jelen esetben erőltetett dolognak tűnik, a szervezet mégsem tudja megkülönböztetni az igazi és a kényszerített kacagást. Egy-egy ilyen óra után akár 2-3 napig frissnek, üdének és boldognak érezhetjük magunkat. Az órát a szolnoki hahotajóga-csoport egyik tanára, Orsi, és az osztálytársam, Laci tartotta. Szituációs és nevetéses gyakorlatokkal kezdtünk. Utána kieresztettük magunkból a feszültséget.

Vannak ugyan, akik butaságnak tartották ezt az órát, de úgy gondolom, hogy ők nem értették a lényegét: magadon nevess, ne pedig másokon, és ha ez sikerül, az életed boldogabb, kiegyensúlyozottabb és nyugodtabb lesz. – A jövőben rendszeresen fogok járni hahotajógára – döntöttem el a foglalkozás végén.

Közben az alsósoknak lehetőségük volt peonzabemutatón és -versenyen részt venniük. Ez egy érdekes mexikói játék, és az a lényege, hogy egy zsinór segítségével kipörgetünk egy játékszert, majd ezzel lehet különböző trükköket, figurákat végrehajtani. Két mexikói férfi, Salvador és Micki vezették a játékot. Egy ilyen megmérettetés abból áll, hogy egy az egy ellen mindketten kipörgetik a peonzájukat, és az nyer, akié tovább pörög. Ezután a győztes játszik a győztesrel és így tovább, míg a végén csak egy marad. A végső győztes jutalma egy a játékot reklámozó póló vagy egy újabb csodapörgettyű volt.

Az eseménydús versenynap után jöhetett a várva-várt eredményhirdetés. Minden győztes átvehette a jutalmát, bár a legnagyobb jutalom – úgy vélem – ez a nap volt számunkra minden pillanatával együtt. Diáktársaim számos nagyszerű programot és játékot próbálhattak ki, amiről úgy gondolom, jó egy ilyen unalmas, gépesített világban. Most legalább olyan dolgokat csinálhattunk, amikben egyeseknek esetleg még nem is volt részük!

Ráadásaként a menzán is diáknapi volt, ugyanis az egyik legközkedveltebb étel, a milánói makaróni volt a menü. A nagyszerű és finom étel méltó befejezése volt a napnak. Végezetül külön köszönet az iskola diákönkormányzatának a fantasztikus programokért, a szervezésért, a felejthetetlen élményekért!

Szolnok, 2012. november 15.

Pallai Zsolt 8. osztályos tanuló